

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 19 GENER DE 2024 | Número 235

PÀG. 3 | DALÍ

El Crist que trenca amb la iconografia anterior sobre Jesús

PÀG. 11 | ESPERANÇA AMILL

"El missatge bíblic ha de ser una font de renovació constant a l'Església"

PÀG. 17 | ELISABETTA PIQUÉ

"Amb les xarxes socials la visceralitat i oposició al Papa s'ha amplificat"

PÀG. 19 | CATÒLICS LGTBIQ+

L'esperança de la benedicció de parelles homosexuals

PÀG. 26 | RUTH GIORDANO

Amb què omplis els teus pensaments?

La beatificació de Gaudí encara la recta final | PÀG. 7

PÒRTIC

“El meu amo no té pressa”, deia Antoni Gaudí. Ell es referia a Déu amb la construcció de la Sagrada Família. Una màxima que pren ara l'Associació Canònica Pro Canonització d'Antoni Gaudí, constituïda aquest desembre. “Segur que Gaudí tampoc tindria pressa per ser beatificat”, asseguren des de l'associació. El procés, iniciat, el 1992 comença la seva recta final i encara els últims passos d'una beatificació que s'espera que pugui tenir lloc el 2026.

SUMARI

3 Actualitat

“El Crist de Dalí trenca amb la iconografia anterior sobre Jesús”

Beatificar Gaudí: requisits i passos a seguir per un camí que ha d'acabar molt aviat

Esperança Amill: “El missatge bíblic ha de ser una font de renovació constant a l'Església”

Elisabetta Piqué: “Amb les xarxes socials la visceralitat i oposició al Papa s'ha amplificat”

Mor el pastor Santiago Giordano, el “traficant de Bíblies” que va lluitar per la llibertat religiosa

Catòlics LGTBIQ+: “Amb la benedicció de parelles homosexuals, el Papa dona esperança”

26 Panoràmica

Amb què omplis els teus pensaments?, per Ruth Giordano

El bisbe de Mallorca i els bisbes valencians, per Josep-Miquel Bausset

31 Recull de premsa

32 La setmana a les xarxes

Fotografia: ACN

“El Crist de Dalí trenca amb la iconografia anterior sobre Jesús”

L'any 1950 **Salvador Dalí** visita el monestir carmelita de l'Encarnació, a Àvila. El pare **Bruno Froissart** li mostra aleshores un petit dibuix d'un Crist crucificat, conservat en un reliquiari, i realitzat per sant Joan de la Creu. El dibuix representava Crist des d'una perspectiva inusual, vist des de dalt en angle oblic. Serà a partir d'aquesta imatge, i dels somnis posteriors de Dalí, que l'artista pintarà una de les seves obres mestres, 'el Crist', coneguda també com a 'Crist de Sant Joan de la Creu'. Fins al 30 d'abril d'aquest any **es pot veure exposat a Figueres**, a la Fundació Dalí, a l'exposició 'El Crist de Portlligat'.

“Aquesta és una representació de Crist, estèticament, de les més maques que s'han fet”, afirma **Mònica Santín**, especialista en patrimoni cultural de l'Església i professora del **seminari sobre iconografia a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona**. Un Crist, el de Dalí, que trenca amb la iconografia que s'havia fet fins ara de Jesucrist i que el mostra des d'una perspectiva diferent fins al moment. “El Crist de Dalí no sabem si està viu o mort, és un escorç; el seu cap el veiem des de dalt, i no sabem si està així perquè és mort o perquè està

contemplant la vista que té als peus”, detalla Santín. També és un Crist que no té sang, “apareix surant”, i amb les mans i els peus “sense cap ferida visible”. El seu cabell és curt, un detall que pot semblar menor, però que el fa especial també, ja que “hi ha ben pocs Cristos amb el cabell curt”, reconeix Santín. Un Crist, en definitiva, “molt diferent del que s’havia fet fins al moment”, explica.

“MAI S’HAVIA FET UN CRIST AIXÍ, COM EL DE DALÍ; NI TAN SOLS EL DE SANT JOAN DE LA CREU, EN EL QUAL S’INSPIRA”

La primera representació de Jesucrist a la creu coneguda és un Jesucrist amb cara d’ase. Un grafit descobert a les runes del Mont Palatí és la prova. En aquell grafit apareix una creu, el cos d’un home crucificat, però amb el cap d’un ase. Al costat hi ha un home que el mira i a sota posa ‘Alexamenos adora al seu Déu’. Aquesta representació és d’abans que el cristianisme fos oficial, segle I o segle II. “Una prova que la creu era una humiliació tan gran que no es representa-

va a Jesucrist en la creu, era un veritable càstig”, reconeix Santín.

Es començarà, doncs, a representar Jesús en creu amb l’oficialitat del cristianisme, a través de la creu gloriosa, o en forma de majestat batlló, que es conserva al MNAC, i on apareix Jesucrist en creu sense cap patiment i vestit com a emperador bizantí. “La representació de Crist a la creu ha evolucionat molt”, afirma Santín. No serà fins al segle XIII-XIV, i després al Barroc que serà molt exagerat, quan ja es comença a mostrar el dolor i el patiment, “però haurà de passar molt de temps”, recorda. Cada període, però, i per raons determinades, representa Jesús en la creu de maneres diferents. I apareix Dalí, i trenca esquemes; “trenca amb la iconografia anterior, perquè mai s’havia fet un Crist així, ni tan sols el de Sant Joan de la Creu, en el qual s’inspira”.

El Crist de Sant Joan de la Creu, inspiració de Dalí, és un Crist que també es veu en escorç, “també com si fos la mirada de Déu des de dalt, però diferent perquè així com Dalí el planteja en un plànol absolutament zenital, sant Joan de la Creu el fa lateral i diferent, perquè els ge-

nolls estan doblegats i té els peus plans pel clau que es mostra”. Aquest Crist de sant Joan de la Creu és una miniatura, d’uns 5x6 cms. Dalí en veure-la queda impactat. Però de fet, Dalí ja estava impactat en aquell moment, no només pel dibuix, sinó que tota la humanitat està impactada, per la bomba atòmica. “Tota aquesta etapa de Dalí, la que es coneix com el període místic i espiritual de Dalí, ve després de la bomba nuclear”.

Coincideix també en el retorn de Dalí a Espanya, després d’estar vuit anys als Estats Units. Quan hi torna, Espanya es troba sota la dictadura franquista, i és quan Dalí es proclama “catòlic, apostòlic i romà, i inicia el seu període de pintura religiosa, l’època mística nuclear de Dalí que deixa enrere l’època atòmica de l’artista”, explica la professora Santín.

Un Crist dalinià, també amb enigmes

No podem oblidar tampoc que Salvador Dalí quan torna a Madrid coneix Velázquez. I Velázquez té un Crist que sí que va ser un abans i un després també. “Velázquez fa un Crist, que s’exposa actualment al Museu del Prado, que

és pintura tenebrista. Té un fons absolutament negre, com al de Dalí, és similar, però el cos de Jesucrist és blanc, és llum". És d'un virtuosisme aclaparador el Crist de Velázquez, reconeix Santín, "i evidentment Dalí el coneix".

"El Crist de Dalí és tot ell bellesa", declara Santín. Per fer a Crist, Dalí busca un model real; un actor no massa musculat ni excessivament prim, un cos bonic, normatiu en el moment. "La bellesa és un camí que porta a Déu, i l'Església catòlica pel que fa a imatges ho ha explorat molt", afirma Santín.

Una altra cosa curiosa de l'obra, destaca Santín, és l'estructura triangular que podem dibuixar en el Crist de Dalí. Entre els braços i els peus, o entre els braços i el final de la creu. Enmig d'aquest triangle hi ha un cercle, que és el cap. "Això en principi a Dalí li podia suggerir l'estructura de l'àtom, però alhora el triangle és la trinitat". Un Crist on no hi ha cap ferida i on tampoc apareix l'INRI sobre la creu, l'acusació concreta per crucificar-lo.

Apareix, això sí, un paper doblegat, en blanc, "molt dalinià, sempre ell i els seus enigmes". El

que sí que sabem, perquè així ho va expressar l'artista, és que Dalí amb el Crist volia expressar "la bellesa metafísica del Crist-Déu". Dues icones que casen a la perfecció amb tota aquella època de Dalí.

GLÒRIA BARRETE -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

**Voleu rebre per WhatsApp
les notícies imprescindibles de cada setmana?
Apunteu-vos a la llista informativa
de Catalunya Religió!**

**Com? Guardeu el número 693 715 339 a la llibreta
de contactes com a 'Llista Catalunya Religió'.
I envieu-hi un missatge de WhatsApp
que digui ALTA i el vostre nom.**

Vedruna organitza una jornada sobre trastorns del neurodesenvolupament i èxit escolar amb Sant Joan de Déu

Amb el lema '**Fem camí junts: escola, famílies, professionals i recerca**', més de tres-centes persones participaran en la jornada sobre els trastorns del neurodesenvolupament i l'èxit escolar que organitza la Fundació Vedruna Catalunya Educació amb la col·laboració de l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona. Tindrà lloc el pròxim dissabte 3 de febrer a l'Escola Vedruna Escorial de Vic i està adreçada de forma preferent a les famílies de les escoles Vedruna.

VEDRUNA | [LLEGIR AL WEB](#)

Montserrat restaura les pintures murals del Cambril de la Mare de Déu

El trànsit dels pelegrins, els canvis de temperatura i humitat així com l'inevitable pas del temps són factors que han provocat que a poc a poc les pintures murals de les dues avantsales que flanquegen el Cambril de la Mare de Déu de Montserrat hagin perdut la llum i les tonalitats dels colors de l'obra que va fer **Josep Obiols** entre 1943 i 1951. Per aquesta raó, el 2024 s'han iniciat les tasques de restauració que permetran tornar a veure les pintures murals amb els seus colors, tonalitats i matisos originals.

ABADIA DE MONTSERRAT | [LLEGIR AL WEB](#)

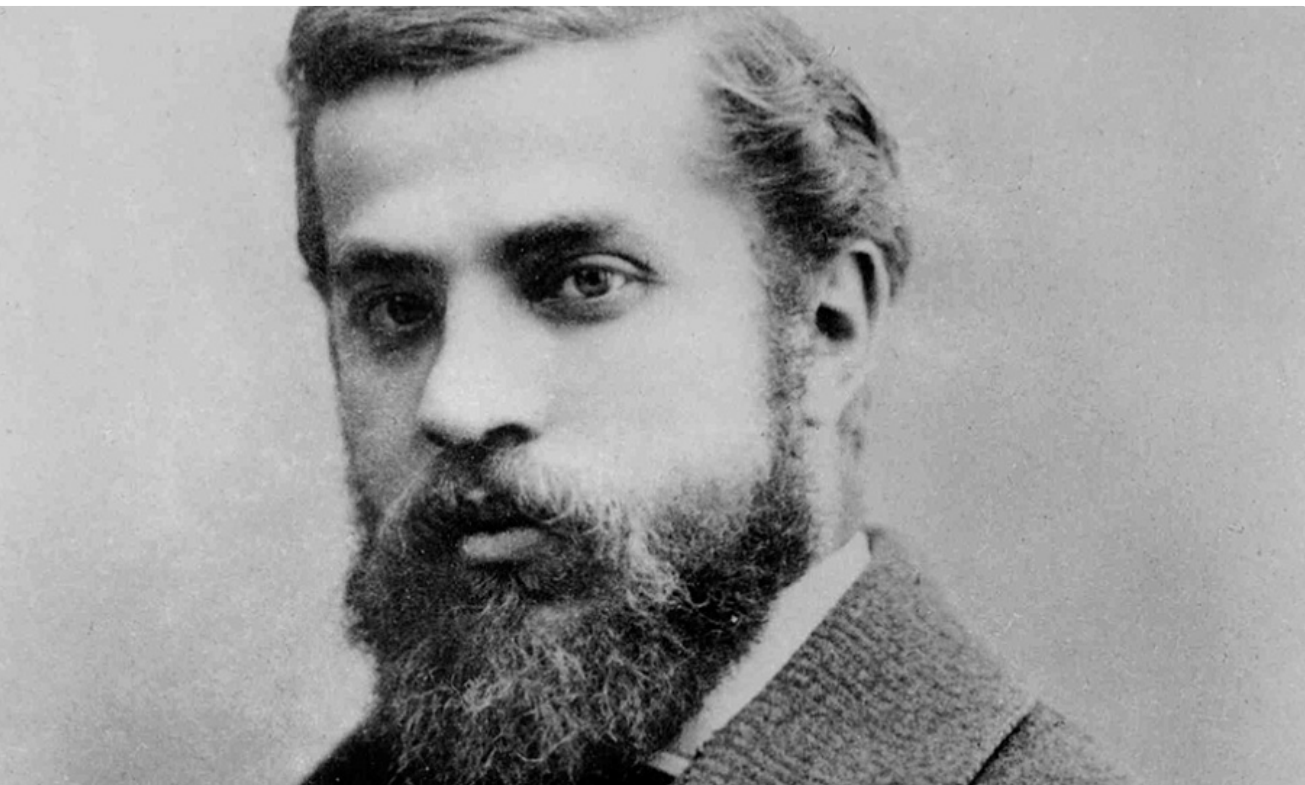

La Rebotiga n.105. Beneir parelles

Comentari de l'actualitat de la setmana amb els redactors i col·laboradors de Catalunya Religió. Parlem de les reaccions al document del papa **Francesc** sobre les benediccions de parelles. També comenten altres articles més llegits de la setmana com el del Crist de **Dalí**. Tertúlia amb els periodistes **Glòria Barrete, Roger Vila-clara i Jordi Llistერი**.

ESCOLTA
EL PODCAST

Beatificar Gaudí: requisits i passos a seguir per un camí que ha d'acabar molt aviat

“El meu amo no té pressa”, deia **Antoni Gaudí**. Ell es referia a Déu amb la construcció de la Sagrada Família. Una màxima que pren ara l'Associació Canònica Pro Canonització d'Antoni Gaudí, **constituïda aquest desembre**. “Segur que Gaudí tampoc tindria pressa per ser beatificat”, assegura el vicepresident de l'associació i rector de la Sagrada Família, **Josep Maria Turull**. Amb tot, el procés que s'inicia el 1992 comença la seva recta final i encara els últims passos d'una beatificació que s'espera que pugui tenir lloc el 2026. Com s'ha arribat fins aquí i per què és tan important reconèixer-lo com a beat?

“La beatificació és reconèixer una realitat: que la persona és amb Déu i gaudeix de la vida amb Ell”, explica Turull. En el cas de Gaudí, l'Associació Canònica Pro Canonització d'Antoni Gaudí creu que hi ha “elements molt significatius que valen la pena que aquesta realitat sigui reconeguda”. D'una banda, que es tracta d'una persona laica, un fet poc habitual en les beatificacions. D'altra banda, la singularitat del treball durant 43 anys en un temple: “El fer l'església també el fa a ell com a persona i com a cristià”. Una relació similar a la que es descriu al Concili Vaticà II quan parla de l'Es-

glésia i l'eucaristia: "L'Església fa l'eucaristia i l'eucaristia fa l'Església".

En el mateix sentit, Gaudí és "un exemple d'integració esplèndida del treball amb la fe". Un treball que no només fa amb la basílica, sinó també amb la cripta de la Colònia Güell o en les seves obres civils deixant empremta de la seva fe.

"EL PAPA POT DECIDIR QUE NO ÉS NECESSARI UN MIRACLE PER BEATIFICAR UNA PERSONA"

Quan es parla de beatitud, se sol parlar també d'un dels requisits per ser beat més coneguts: "Confirmar un miracle que s'hagi realitzat per intercessió de la persona a beatificar". El rector de la basílica de la Sagrada Família explica que, en el cas de Gaudí, hi ha molts "favors rebuts" de molta gent que "ha rebut gràcies a través d'ell". Parla de la devoció a la cripta del temple, on està enterrat l'arquitecte. "També hi ha algun cas bastant extraordinari que podria ser considerat miracle", subratlla Turull.

Es tracta d'un fet que es troba en un procés inicial d'estudi perquè, recorda Turull, "un miracle ha de ser extraordinari, instantani i inexplicable per a la ciència mèdica". La fase d'estudi d'aquest possible miracle requereix "discreció" fins que la comissió encarregada de la Santa Seu confirmi o no si es pot considerar com a tal.

Ara bé, malgrat que es tracti de la qüestió que acostuma a generar més curiositat, Turull afirma que no és una condició indispensable: "El Papa pot decidir que no és necessari el miracle per beatificar una persona". Un fet poc habitual, però que es podria donar si Francesc ho considerés així.

"LA BEATIFICACIÓ DE GAUDÍ AJUDARÀ A SUBRATLLAR L'ELEMENT ERICTAMENT RELIGIÓS DE LA SAGRADA FAMÍLIA"

Encara no sabem si el Vaticà considerarà o no que Gaudí ha fet un miracle, però per Turull hi ha dos grans miracles que "ja s'han donat, mal-

grat que no computin per la beatificació perquè no són dels tradicionals". Es refereix, en primer lloc, a què el temple estigui "en vies d'acabament" després de **totes les dificultats que ha suposat la seva construcció des del 1882**. I, en segon lloc, a "el bé que fa la Sagrada Família a tothom qui hi entra". "Tant amb qui la veu des de fora com amb qui hi entra, el temple aconseguirà obrir els cors amb la bellesa que s'admira en el moment", hi afegeix. La beatificació de Gaudí ajudarà a subratllar precisament aquests dos miracles i també "l'element estrictament religiós del temple de la Sagrada Família", explica el vicepresident de l'associació canònica.

BARCELONA ESPERA LA VISITA DEL PAPA EL 2026 PER LA BEATIFICACIÓ DE GAUDÍ I LA CULMINACIÓ DE LA TORRE DE JESÚS DE LA SAGRADA FAMÍLIA

Els processos de beatificació comencen per la voluntat d'una persona o d'un grup, que s'han de dirigir al bisbat on ha mort aquesta persona.

En cas que ho aprovi el bisbe, es posa en marxa un procés de documentació que justifiqui que realment aquella persona pot ser declarada beata. Es tracta d'un procés diocesà en què es nomena un tribunal, o equip de persones, que se'ls encarrega recopilar tota la documentació possible i que després es passa a la Santa Seu, concretament al Dicasteri de les Causes dels Sants.

Amb l'aprovació del Dicasteri per tirar endavant, arriba el moment d'elaborar la *positio*. Es tracta de la postura definitiva que es presenta a la Santa Seu ja recollint tota la documentació recopilada anteriorment i justificant que la persona pot ser beatificada. Això vol dir que cal avaluar que la persona té les condicions requerides pel procés: tenir una vida prou santa, morint també en fama de santedat; viure de manera eminent les virtuts evangèliques; i que la gent segueixi mantenint la devoció vers aquella persona".

La *positio* es presenta al Dicasteri de les Causes dels Sants i, en aquest moment, comença la seva tasca de verificació. Té lloc un primer estudi per part d'una comissió d'historiadors que

han de donar la seva aprovació. Després passa a una comissió de teòlegs que també han de donar la seva aprovació. I, finalment, és la plenària del Dicasteri, formada per cardenals i bisbes, que han de donar la seva aprovació. Quan passa això, la persona és declarada venerable i, per tant, pot tenir veneració pública. L'últim pas és a les mans del Papa. Només ell pot determinar que aquesta persona venerable sigui declarada beata. Si el pontífex ho declara, es pot realitzar la cerimònia de beatificació.

**"GAUDÍ ÉS UN PERSONATGE
EXTRAORDINARI I IMPRESSIONANT,
PERÒ TAMBÉ ÉS CONTROVERTIT"**

En el cas de Gaudí, la *positio* es va presentar aquest 2023. Un pas que també va suposar el traspàs de l'associació civil pro canonització, que fins al moment havia portat la causa, a la nova Associació Canònica Pro Canonització d'Antoni Gaudí de l'arquebisbat de Barcelona. "La nova associació pren el relleu per facilitar el procés", explica Josep Maria Turull. La Santa Seu reconeix el "paper ingent" de la feina feta

per l'associació civil, però jurídicament es considera que el procés ara l'ha de prendre una entitat canònica.

El camí cap a la santedat és llarg i amb Antoni Gaudí va començar el 1992, quan mossèn **Ignasi Segarra** i un grup reduït de devots de Gaudí van iniciar l'associació amb l'aprovació de l'arquebisbat. Els temps depenen de moltes circumstàncies i en el cas de l'arquitecte es tracta d'un procés que s'ha allargat i, per Josep Maria Turull, "no és estrany perquè és un personatge extraordinari i impressionant, però també controvertit". "Es requereix unes investigacions a fons respecte a la seva persona per estudiar també les controvèrsies en diferents àmbits i saber què hi ha de veritat i què d'enemistat", diu.

Ara bé, la part del camí cap a la beatificació amb més feina i més dificultats "ja s'ha realitzat". El procés ja ha passat la comissió d'historiadors amb el seu vistiplau i ara s'espera a la reunió d'especialistes teòlegs perquè puguin analitzar que no hi ha "cap inconvenient teològic per a la beatificació". Per aquest motiu, l'Associació Canònica Pro Canonització d'Antoni Gaudí

creu que “si tot continua en el ritme habitual d’aquests casos”, l’arquitecte podria ser beatificat l’any 2026, coincidint amb el centenari de la seva mort.

Es tracta d’una data assenyalada perquè també es preveu que sigui el moment en què la Sagrada Família acabi la seva torre més alta, la torre de Jesús, convertint el temple en l’edifici més alt de Barcelona. “El desig és que el papa Francesc pugui venir a la ciutat a beatificar Gaudí

i inaugurar la torre de Jesús”, assegura Turull. Un desig que l’arquebisbe de Barcelona, el cardenal **Joan Josep Omella**, ja ha fet arribar al Papa i ha manifestat en diverses ocasions. “Ara qui ho ha de decidir és Francesc”, diu Turull que recorda que el Papa “ja és gran i té certes limitacions físiques, però encara té gran empenta”.

Fins llavors, l’Associació Canònica Pro Canonització d’Antoni Gaudí seguirà amb la seva

acció: difondre el coneixement de la dimensió religiosa i espiritual de Gaudí que justifica la seva beatificació. També amb una altra missió important: “Tenir a punt tot el necessari, publicacions i nous elements de pregària, per a quan Gaudí sigui declarat venerable”.

ROGER VILA CLARA -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

*Esperança Amill,
directora del Secretariat
Diocesà per a l'Animació
Bíblica de Tarragona
i vicepresidenta
de l'Associació Bíblica
de Catalunya.*

Esperança Amill: “El missatge bíblic ha de ser una font de renovació constant a l'Església”

“La paraula de Déu ha de ser el cor de la vida cristiana”, remarquen des de l'Associació Bíblica de Catalunya. Amb la Setmana de la Bíblia a tocar, les animadores bíbliques i biblistes es preparen per una setmana dedicada a fer arribar el missatge bíblic a tot arreu. Per aquest motiu, parlem amb la directora del Secretariat Diocesà per a l'Animació Bíblica de Tarragona i vicepresidenta de l'Associació Bíblica de Catalunya, **Esperança Amill**, sobre com fer arribar el missatge bíblic al poble i la importància que se li ha donat a la Sagrada Escripura històricament.

Amill es va familiaritzar amb la Bíblia des de ben joveneta. El seu padrí s'encarregava de posar les lectures dels diumenges en un setmanari en català i ella l'ajudava a fer-li arribar el manuscrit a l'editor. Mentre l'esperava, ell li llegia els textos que després escoltaria a la missa dominical. L'escola i la parròquia van tenir paper fonamental per familiaritzar-se amb el llibre. Amb tot, l'impacte més important va ser amb 17 anys quan va anar a un curs bíblic de 15 dies amb altres joves per complementar la seva formació de catequista, on va conèixer professors que li transmetien la seva passió per la Bíblia. “Volien formar monitors bíblics, gent que

a partir del que estudiaven els biblistes poguessin escampar el missatge bíblic a tot arreu”, recorda Amill. Aquesta era la crida que se’ls feia.

Ara, dècades després, la seva vinculació amb la Bíblia s’ha concretat en ser directora del Secretariat Diocesà per a l’Animació Bíblica de Tarragona i vicepresidenta de l’Associació Bíblica de Catalunya.

Com arribes a ser vicepresidenta de l’Associació Bíblica de Catalunya i del Secretariat?

En el cas del Secretariat, jo ja era membre des de fa diversos anys. Encara més, jo era la representant del Secretariat en el consell diocesà de Pastoral. Arriba un moment que l’arquebisbe Joan, amb el seu equip, decideixen que no té per què ser un mossèn sempre el director d’un secretariat i m’ho proposen. No varia molt la meva tasca. Sí que varia des del punt que jo era membre del secretariat, i ara tinc la responsabilitat, se m’ha encomanat aquest ministeri. Però no és una cosa diferent. En l’Associació Bíblica de Catalunya, tot comença després que el president des de feia molts anys, el mossèn

Joan Magí, que és un dels biblistes impulsors de l’Associació, decideix que és hora de passar el relleu.

Llavors, inspirats en les dues potes de l’Associació, que són l’estudi de la paraula i la divulgació, vam acabar Joan Ferrer, com a president i jo com la vicepresidenta. Entre tots vetllem perquè l’entitat tingui aquestes dos vessants ben assentades. Que tota la tasca que fa l’Associació sigui en bé de l’estudi i de la paraula de Déu, però també en bé de la divulgació de crear espais i materials per poder fer arribar la Bíblia i el missatge bíblic a tothom.

Són dos càrrecs amb temàtica similar. Costa diferenciar?

De fet, és com un camí paral·lel. No es pot desvincular el Secretariat de l’Associació, perquè en el fons l’objectiu és el mateix. Llavors, diríem que el Secretariat d’Animació Bíblica és la concreció de l’Associació a l’Arquebisbat, però al mateix temps també és autònom. És a dir, el secretariat no és una sucursal de l’associació, sinó que el secretariat és un dels secretariats de l’Arquebisbat de Tarragona.

Com has portat ser dona en un ambient, que almenys des de l’exterior, es té per molt masculí?

Jo diria que nosaltres, almenys jo i les dones que som membres de l’Associació Bíblica de Catalunya, mai hem viscut una distància amb els homes. Hi ha hagut una voluntat, per part dels biblistes de Catalunya, que també hi hagués biblistes, animadores bíbliques. Es volent que es dediqui a l’estudi d’investigació i la divulgació de la Bíblia, tant homes com dones, no es fa distinció. Aquest any a les jornades de biblistes, una de les sessions que es van fer va ser per dones. Va ser una taula rodona on només hi va haver biblistes joves de Catalunya, que són una bona colla. Llavors, des d’aquesta posició, es va parlar de la lectura feminista de la Bíblia o l’aportació que les biblistes poden fer també en aquest estudi i lectura de la Bíblia.

“L’ANIMACIÓ BÍBLICA ÉS L’ACTITUD CONSTANT DE DISCERNIMENT A LA LLUM DE LA PARAULA DE TOTA LA PRÀCTICA PASTORAL DE L’ESGLÉSIA”

Què fa el Secretariat d'Animació Bíblica?

Per una banda, fem els cursos bíblics per correspondència. Sorgeixen un cop tenim la BCI, la traducció de la Bíblia Catalana Interconfessional, i ens plantejem com hem de fer perquè la gent pugui llegir-la. Llavors apareixen els cursos bíblics per correspondència.

També acollim els cursos bíblics d'estiu, que de fet els organitza l'Associació Bíblica de Catalunya, però, el pal de paller a Tarragona és el Secretariat. D'altra banda, portem tota l'organització d'actes com el Diumenge de la Paraula i la Setmana de la Bíblia a Tarragona, que es promou des del secretariat, però que organitzem conjuntament amb altres entitats. Per descomptat, una d'elles, és el Museu Bíblic Tarraconense. Col·laborem amb tot el que fa referència a propostes de formació amb l'INSAF i també coordinem amb parròquies tot allò que ens demanin en relació amb la Setmana de la Bíblia. I no només d'aquesta, sinó també de la dinàmica habitual dels cursos.

Es repeteix molt el terme 'animació bíblica'. Com ho definiríeu?

No és cantar i ballar, per començar.

El terme animació bíblica surt de la Federació Bíblica Catòlica, l'organisme de l'Església catòlica universal que vetlla justament per això, per l'animació bíblica de la pastoral. El primer pas és la relació entre la Bíblia i la pastoral. En un moment, es diu a escala mundial, que s'han de tenir bones traduccions de la Bíblia, unes traduccions que pugui llegir tothom. No han de ser traduccions literals o literàries perquè la gent no té accés als textos originals. Un cop s'aconsegueixen les bones traduccions, s'ha de tenir tot d'altres eines per rebre el missatge. A partir d'aquí, sorgeix la necessitat que algú pugui tirar endavant la pastoral bíblica, que és com es deia en aquell moment. Posteriorment, es decideix anomenar-la 'animació bíblica' de la pastoral. Vol dir que perquè la paraula de Déu sigui aliment real.

La paraula de Déu és fonamental. Ha de ser aliment real en la pràctica pastoral i una font de renovació constant a l'Església. No és una pastoral en paral·lel amb les altres, sinó que, en el fons, la Bíblia és l'ànima de la pastoral. Aquí arriba l'ànima, la paraula que és l'esperit de vida.

Hi ha una bonica metàfora que ens recorda que la Bíblia no és una branca més de l'arbre de l'Església, sinó que és la saba que corre pel seu tronc i totes les seves branques. Això és una metàfora que penso que és bonica i, per tant, és d'aquí d'on surt el concepte d'animació bíblica. Tot i tothom en l'Església ens hem de nodrir d'aquesta saba, que és la paraula. I llavors, clar, l'animació bíblica és l'actitud constant de discerniment a la llum de la paraula de tota la pràctica pastoral de l'Església. És aquest esperit.

Per tant, la tasca del Secretariat d'Animació Bíblica és promoure la formació, la pregària i el coneixement de la Bíblia perquè realment sigui aquesta saba que dona vida a l'arbre de l'Església.

Al Concili Vaticà II es va reivindicar aquesta posició que la Bíblia arribés al poble. S'ha aconseguit?

Benet XVI en parla molt a l'exhortació apostòlica *Verbum Domini*. Però agafem també els nostres bisbes de l'Església Catalana amb el document 'Esperit on guies les nostres esglésies', on es parla de la necessitat de potenciar la lectu-

ra espiritual i eclesial de la Sagrada Escripura. Concretament, proposen promoure en el teixit eclesial les escoles de la paraula. Escoles de la paraula, que adoptin l'analitat metodològica i que es configuren com eines imprescindibles del present i futur de les nostres esglésies diocesanes. Diuen que cal fer de la paraula el cor de la vida cristiana. Això hi contribuirà persones formades bíblicament, però, sobretot, persones experimentades en l'escolta de la paraula de Déu, que hagin après a seguir-la i sàpiguen comunicar-la des de la fe i la vida.

Per tant, des del Secretariat, en paral·lel amb l'Associació Bíblica de Catalunya, llegim que aquí els bisbes ens renoven l'encàrrec que el Concili ja ens havia fet, que és que hi ha d'haver algú dels nostres bisbats que vetlli perquè realment la paraula de Déu estigui present. Aquí veiem que realment l'esperit hi és, el que falta és posar-nos-hi.

I, de fet, la Federació Bíblica Catòlica, que l'abril passat en la seva Assemblea General Mundial, es va marcar l'objectiu que tots els bisbats del món tinguin un secretariat d'Animació Bíblica.

“LA BÍBLIA NO ÉS UNA BRANCA MÉS DE L'ARBRE DE L'ESGLÉSIA, SINÓ QUE ÉS LA SABA QUE CORRE PEL SEU TRONC I TOTES LES SEVES BRANQUES”

La Setmana de la Bíblia segueix aquesta línia de divulgació?

El 2016, quan el papa Francesc fa la carta apostòlica Misericòrdia et misera, que convida l'Església a establir un diumenge dedicat tot sencer a la paraula de Déu, sorgeix la idea. Francesc deia que era necessari establir un dia per comprendre la inesgotable riquesa que prové d'aquest diàleg constant de Déu amb el seu poble. Només deia que seria convenient que cada comunitat ho fes un diumenge de l'any. Llavors, a partir d'aquí, en resposta a aquesta crida del Papa, els bisbes de Catalunya, promoguts per l'Associació Bíblica, van acordar de celebrar el Diumenge de la Paraula el primer diumenge d'advent. Juntament amb el Diumenge de la Paraula promoure la Setmana de la Bíblia. En aquest moment, la Setmana de la Bíblia es va

establir la setmana prèvia al primer diumenge d'advent. Així es va fer a les diòcesis catalanes, el 2016, el 2017, el 2018.

Amb la carta apostòlica Aperuit Illis, el papa Francesc concreta que el tercer diumenge de durant l'any sigui el Diumenge de la Paraula i la setmana posterior com la setmana de la Bíblia. Llavors és quan es canvia, i per això nosaltres ja anem per la vuitena setmana de la Bíblia.

En aquest cas, els bisbes de Catalunya, des del moment en què el papa diu “jo em sembla que s'hauria de fer això”, ells ja ho tiren endavant. El fet de promoure la setmana de la Bíblia és una mica aquest fer present la importància de la paraula de Déu. Compartir el pa i la paraula són la base de la nostra vida com a cristians.

La intenció és que arribi a totes les esferes de l'Església?

Setmana de la Bíblia promou moltes iniciatives justament en aquest fer camí junts tots els membres de la comunitat eclesial. És a dir, no és una setmana dels biblistes, sinó que la setmana de la Bíblia és la setmana de les co-

munitats cristianes que remarquen això. Hi ha moltes iniciatives que es fan conjuntament. És un espai de diàleg cultural que ens permet fer moltes activitats de la Bíblia i l'art, la Bíblia i la cultura, la Bíblia i la literatura, la Bíblia i l'arqueologia. Va molt més enllà de només llegir el text bíblic.

El lema de la Setmana en funció de què s'escull?

Aquests últims tres anys en què ja s'ha fet a tota l'Església Mundial, es proposa el lema des de Roma per a tota l'Església Universal. Abans, sí que l'escollíem nosaltres des de Catalunya. Hi ha uns versets en la Bíblia que són una mica com uns lemes d'entrada captiven l'audiència i que estan plens de significat. Llavors, en el cas d'aquest any, el "Manteniu-vos fermes en la meva paraula" és aquest fet de dir clar que tota la teva vida vagi d'acord amb la paraula. Hi podem tenir moltes ressonàncies d'altres textos bíblics, d'aptituds des d'aquest sentit de tenir-se ferm en la paraula. Nosaltres hem d'aprendre a escoltar i a meditar aquesta pa-

raula. Maria ho guardava tot en el seu cor i ho meditava. Aquest aprendre a escoltar, aprendre a estar atent allò que la paraula et diu i anar-ho interioritzant i fer que arribi a la teva vida.

**"L'ESPERIT HI ÉS, EL QUE FALTA
ÉS POSAR-NOS-HI"**

Ara, la Federació d'Escoles Cristianes de Catalunya (FECC) s'ha afegit com a entitat organitzadora. Potencieu un vessant didàctic?

Quan va néixer a Catalunya, un dels objectius de la Setmana que era ajuntar diferents institucions que volguessin sumar-se a fer que la paraula de Déu sigui present, que la Bíblia sigui present en la vida de cada dia. Jo penso que va ser important que la Fundació Escola Cristiana s'afegís com a entitat organitzadora perquè, justament, ara que hi ha hagut una renovació dels currículums de la religió catòlica i s'ha incorporat la Bíblia com un pal troncal del currículum.

Les escoles de la Fundació Escola Cristiana tenen molt present que la Bíblia és l'ànima dels plans pastorals que tenen algunes d'aquestes escoles. Des de l'any passat, ofereixen algunes jornades formatives per potenciar la presència de la Bíblia també a l'escola. Si la FECC se suma és perquè estem convençuts que la Bíblia ha de formar part de la vida de l'escola cristiana.

Amb la Setmana de la Bíblia tan propera, teniu algun objectiu concret?

És un objectiu a llarg termini. És un caminar que els bisbats catalans van començar a fer fa vuit anys. Voldríem que anessin creixent les iniciatives no només aquesta setmana, sinó que aquesta setmana donés visibilitat a tot allò que ja es fa durant tot l'any. No ha de ser només que una setmana i ja està.

La Coordinadora Internacional de Bisbes per a la Terra Santa demana “no abandonar l’interès” per Gaza

En no poder realitzar la trobada anual de la Coordinadora internacional de bisbes per a la Terra Santa, els participants s’han reunit online aquest dilluns 15 de gener coordinats per la Conferència de Bisbes del Regne Unit i Gal·les. En la coordinadora, com a representant de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), hi participa el bisbe d’Urgell, **Joan-Enric Vives**. En total, hi han participat una vintena de bisbes i col·laboradors que han demanat no “abandonar l’interès” pel conflicte a Terra Santa.

BISBAT D’URGELL | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

El Papa modifica les normes sobre contractes públics i despeses per afavorir la transparència

Dues mesures per definir millor la gestió de les despeses de cadascun dels departaments vaticans i per millorar la transparència al sector de les adquisicions. Aquests són els àmbits en què el papa **Francesc** ha intervingut amb dues cartes apostòliques en forma de *Motu Proprio* difoses aquest dimarts 16 de gener per l’Oficina de Premsa de la Santa Seu. En aquest document es precisa el límit i el mode de l’administració ordinària dels dicasteris de la Santa Seu.

VATICAN NEWS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Els claretians celebren els 175 anys amb una sèrie sobre la història de la congregació

Per a celebrar l’Any Jubilar i els 175 anys de la fundació de la congregació de missioners claretians, la Comissió del Jubileu, en col·laboració amb el **Centre d’Espiritualitat Claretiana (CESC)** i **iClaret**, ha creat nou vídeos que exploren la història de la congregació des dels seus inicis fins a l’actualitat. Els vídeos se centren en el tema central de l’espurna que va encendre la passió de sant **Antoni Maria Claret** per difondre el missatge de Déu a través dels seus mètodes únics i la congregació que va establir.

CLARETIANS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Elisabetta Piqué: “Amb les xarxes socials la visceralitat i oposició al Papa s’ha amplificat”

La publicació fa ja setmanes de la **declaració *Fiducia Supplicans***, aprovada pel **papa Francesc** ha desfermat la caverna eclesial. Insults del bisbe d'Oviedo cap al cardenal responsable del Dicasteri, campanyes digitals de recollides de signatures en contra del document o nombrosos perfils a xarxes socials criticant amb gran visceralitat el Papa i els petits gestos per acollir tothom són alguns dels exemples. Però són molts, són pocs, hi ha una oposició real al papa Francesc? Parlem amb la periodista i vaticanista **Elisabetta Piqué** sobre el tema; una dona que coneix bé la realitat del Vaticà, del Papa i del món eclesial actual.

Tots els papes, afirma Piqué, han tingut oposició sempre. I té raó. Si ens remuntem a l'època de **Joan XXIII**, veurem la gran oposició que ell va viure per obrir el Vaticà II. **Pau VI** tampoc es va salvar de l'oposició d'un munt de cardenals i bisbes quan va imposar per exemple l'edat de renúncia per als bisbes en els 75 anys i va establir alhora que si un cardenal tenia 80 anys, no podia participar en un conclave. Un canvi que el sector opositor va intentar revertir inclús en el següent pontificat. També Pau VI va tenir molta oposició amb el seu llibre *Humane*

Vitae, per parlar i tractar el tema de la procreació i la prohibició d'usar mètodes anticonceptius. Tampoc es va deslliurar de l'oposició **Joan Pau I**, que malgrat durar només 33 dies, va patir l'oposició quan va parlar de Déu com a pare i com a mare.

Joan Pau II, per exemple, va tenir també oposició amb una altra declaració del que era aleshores el Dicasteri actual per a la Doctrina de la Fe amb la publicació de la *Dominus Iesus*, en què parlava de la centralitat de Crist per a la salvació. I no podem oblidar-nos de **Benet XVI**, anomenat només ser elegit Papa com a 'Panzer cardinal'. I arribem al pontificat del Papa Francesc, i a l'enorme repercussió i esclat de les xarxes socials. És aquest un element clau per entendre avui l'oposició al Papa com quelcom molt gran, sense potser ser-ho més que altres vegades, apunta Piqué.

"Sabem que si hi ha hagut aquesta exacerbació o almenys que s'adverteixi que hi ha oposició al Papa és pel que suposen ara les xarxes socials, una amplificació i una extensió del que sempre ha passat". Amb les xarxes l'odi i visceralitat "es multipliquen, les crítiques es retroalimenten, i es polaritzen les opinions i s'engrandeixen unes

certes conductes residuals", creu Elisabetta Piqué. Aquest punt d'amplificació i extensió de les mateixes xarxes socials fa que creiem avui que l'oposició al Papa és molt gran. "Tots estem molt més informats i qualsevol pot opinar sobre el pontificat", reconeix la vaticanista, i aquest Papa, recorda Piqué, l'han criticat ja des de l'inici i inclús només "per ser argentí". És evident, però, que totes les crítiques, per minses que siguin, es produeixen per una "certa oposició, això sí, sobre la seva visió d'Església, i des de l'inici mateix".

Que existeix una certa virulència del sector més dur i conservador de l'Església? Sí. "Que un bisbe comenci a insultar al Papa em sembla escandalós, mai ha passat. Un bisbe li deu obediència al papa, sigui el bisbe del tarannà que sigui", recorda la periodista. Des de la mort de Benet XVI, fa gairebé més d'un any, considerat el referent per a un sector molt conservador de l'Església, juntament amb la mort del qui era la punta de llança veritable de l'oposició, el cardenal australià **George Pell**, l'oposició està òrfena. Després d'aquests, també hi ha altres personatges opositors al Papa com són el cardenal **Raymond Burke**, o el cardenal **Robert Sarah**.

Cal assenyalar, reconeix Piqué, que el **nomenament recent** del nou Prefecte del Dicasteri per a la Doctrina de la Fe, el cardenal argentí **Víctor Manuel Fernández**, va actuar de bomba i d'obertura de la capsa de pandora pel sector conservador. "Després de deu anys de pontificat el Papa mai s'havia portat a ningú proper a cap Dicasteri, sempre havia tingut molt respecte per les designacions de Benet XVI". I ara amb la publicació de la *Fiducia Supplicans* la bomba ha esclatat. Malgrat que el document no canvia la doctrina ni tampoc es dona cap vistiplau a les parelles homosexuals, la caverna ha ressorgit amb força. "No és un sagrament, és un gest pastoral, i això ha estat utilitzat com per tornar de nou a la càrrega, a la blasfèmia, a recordar allò del 'papa heretge'".

Però tot això ha estat sempre des del principi. "Quan es presenta al balcó després de l'elecció i demana a la multitud que el beneeixi; quan diu 'Bona Sera', o quan decideix no viure en el Palau Apostòlic". Petites coses que causen enrenou, ja que "és un Papa revolucionari per a uns certs sectors que creuen que tot és blanc o negre, i que són pocs i perfectes els qui s'han d'integrar a l'Església". Piqué afirma que Francesc

"és un Papa que, en canvi, veu l'Església com a hospital de campanya per curar els ferits d'avui i on ha d'entrar tothom". Ara, però, són les benediccions, però també està el Sínode de la sinodalitat que també ha creat molta confusió per als qui no entenen aquesta visió d'Església.

Estant a Roma, però, om és el cas de l'Elisabetta, "tot es veu diferent". "Veig cada dia com d'impressionant i popular és el Papa per a la gent comuna". Omple la plaça a cada Àngelus. L'oposició, afirma, "és molt relativa, és a les xarxes potser, però la gent i la seva popularitat és immensa".

Fotografia: Clack.

Mor el pastor Santiago Giordano, el “traficant de Bibles” que va lluitar per la llibertat religiosa

Us imagineu haver de fer tràfic clandestí d'un llibre molt important per a vosaltres quan viatgeu a l'estranger perquè el vostre país posa pegues a la seva distribució, o directament, el prohibeix? O que la policia local d'un municipi que visites amb regularitat et demani que no tornis mai més per portar idees suposadament perniciosos per a la convivència veïnal? Això són dos dels elements presents en la trajectòria del pastor protestant **Santiago Giordano** (1927-2024), que ha mort aquest dimarts.

Aquest dijous 18 de gener ha estat enterrat al Cementiri de Sant Andreu, on encara hi ha un

espai que, si un s'hi fixa bé, li cridarà l'atenció. És l'antic “corralito”, un indret tancat i que comptava amb un accés propi, i que va existir fins ben entrada la democràcia, on estaven enterrats els no catòlics. No podien compartir el mateix recinte amb els fidels a l'església romana, ja que el lloc on descansen és “terra santa”, on no hi havia lloc pels “dissidents”, d'acord amb la terminologia de l'època.

Una deserció durant la “Gran Guerra”

Giordano forma part d'una llarga nissaga clau en el protestantisme català. El seu cognom in-

dica quin és el seu origen, Itàlia. Tot va començar quan el seu pare, Giacomo, durant la Primera Guerra Mundial, es va exiliar a Espanya, aprofitant un permís mentre era soldat d'infanteria a l'exèrcit. Va arribar a Barcelona l'any 1918 i mai més va tornar al seu país d'origen.

Giacomo era membre d'una **Assemblea de Germans** a la seva localitat d'origen, La Sapienza. Es tracta d'una branca de les esglésies evangèliques nascuda a l'actual Irlanda al segle XIX, de caràcter assembleari, com indica el seu nom. A escala internacional, el seu pes és discret, però el seu arrelament a Catalunya i a la resta d'Espanya és molt fort. Es va acabar casant amb una membre d'una altra nissaga clau d'aquesta denominació, els Urrutia, un cognom clau per entendre l'**Hospital Evangèlic**, la institució social més important del protestantisme barceloní. Giordano va ser membre del seu consell i secretari.

Clandestinitat

Quan va esclatar la Guerra Civil, bona part de la família de Santiago Giordano eren ciutadans d'altres països, compromesos en l'impuls de

l'obra evangèlica a Espanya. Tot i que ho haguessin pogut fer, cap d'ells va voler marxar. Amb la fi de la guerra, l'any 1939, les coses van canviar, i els seus tiets foren deportats.

Per què es prenia una mesura tan dràstica contra ells? Amb la fi de la república i el nou règim nacionalcatòlic, el protestantisme va passar a formar part dels vençuts, i van ser durament perseguits.

Els cultes van passar a ser clandestins, i es van haver de fer en cases particulars, ja que els temples van ser clausurats per ordre governativa. Van poder obrir a la fi de la Segona Guerra Mundial, l'any 1945, ja que el context internacional havia canviat: els aliats de **Franco** havien estat derrotats. Ara bé, les restriccions als drets fonamentals vinculats a la llibertat religiosa es van mantenir durant tota la dictadura.

Malgrat el context obertament desfavorable per a les minories religioses, i particularment el protestantisme, Giordano va decidir comprometre's amb la seva fe, formar-se a l'estranger i fer-se pastor. A més d'obrir noves esglésies, va portar també nous mètodes d'evangelitza-

ció que van donar color i vida a una Espanya grisa, com ara la posada en marxa de **la casa de colònies Berea**, a Font-rubí (Alt Penedès), molt coneguda en circuits evangèlics com "el coll de la Barraca". En aquesta mateixa època, els metodistes posaven en marxa Aiguaviva, a Guixers (Berguedà). Les dues encara existeixen.

La de Giordano és una vida marcada per la resiliència i la constància. Periòdicament, enviava a la seva base de dades els seus estudis bíblics, i el darrer el van remetre els seus fills el dia de la seva mort. L'havia escrit a l'octubre, però no l'havia enviat, i ell havia demanat que així ho fessin. Feia el següent resum de bona part dels anys que li havia tocat viure:

"Por fin en 1978 se promulgó la actual Constitución que otorgaba la libertad, pero desde que en 1480, los Reyes Católicos introdujeron la Inquisición, salvo algunos breves momentos de libertad, fueron 500 años de tiranía, de persecución para la libertad de pensamiento y de conciencia, pero lo que es peor, persecución de la Palabra de Dios, la Biblia, era un libro prohibido, solo su posesión podía significar la prisión o la muerte, esa situación ha pesado mucho de

forma negativa en la consciència colectiva de la població espanyola”.

Giordano forma part d'una generació que no es va rendir i que va confiar en Déu, i que malgrat les dificultats, va resistir. I això va donar fruit: sense anar més lluny, com ell mateix exposava al seu llibre de memòries que va escriure l'any 2004, Berea va aconseguir salvar-se dels grans incendis forestals de 1994 que van tenir lloc al Massís del Garraf. “Una llengua de foc va entrar a la propietat i va cremar una petita porció del bosc. De forma inexplicable, va parar. Gràcies a Déu”, resumia.

Ell tampoc es va frenar quan havia de portar llibres de contraban des de Tànger, que llavors era una ciutat internacional sota sobirania espanyola i francesa. Durant bona part de la dictadura, era un llibre pràcticament clandestí, i

tenir-hi accés era molt difícil. Un altre moment de valentia va ser quan va anar a predicar a la comunitat evangèlica de Vilanova i la Geltrú i fou interceptat per la policia. Fou alliberat a canvi que agafés un tren i es comprometés a no tornar mai més.

El llegat

L'obra de Giordano segueix amb noves generacions. La seva neboda, la [col·laboradora de Catalunya Religió Ruth Giordano](#) és pastora d'una església que enguany compleix cent anys, la Unida de Terrassa, que sobresurt pels seus projectes socials i educatius.

Lydia Dionis, filla de la Ruth, ha promogut iniciatives a favor del diàleg i en contra de la islamofòbia, com el projecte 'Be the key' de l'Observatori Blanquerna. En [una entrevista a](#)

[El Punt Avui l'any 2019](#), posava de manifest la importància de “donar coneixement a la gent perquè pugui entendre quina és la realitat dels musulmans”. “Quan no coneixem, la nostra tendència és a tenir prejudicis”, afegia. Amb aquest missatge, que relliga amb el compromís continuat d'una família per un dret fonamental, el de la llibertat religiosa a Catalunya i a tot Espanya, ens quedem.

Catòlics LGTBIQ+: “Amb la benedicció de parelles homosexuals, el Papa dona esperança”

La publicació del document del Vaticà que obre la porta a la **benedicció de parelles homosexuals** va ser el 18 de desembre, dia de la Mare de Déu de l'Esperança. Una data que la Santa Seu no va triar aleatòriament: “El Papa volia donar esperança al seu poble”. La *Fiducia supplicans*, del Dicasteri per la Doctrina de la Fe, es refereix a la benedicció de totes les parelles que viuen en una relació fora dels cànon de l'Església, però el debat s'ha focalitzat en les parelles LGTBIQ+. S'han llegit un munt de reaccions sobre si el pas del Papa és o no suficient, s'han vist **respostes de cardenals en contra** i, fins i tot, el mateix Vaticà ha hagut de **publicar una segona nota** per remarcar certs aspectes que ja presentava en el primer escrit. Però, què en pensa la comunitat catòlica LGTBIQ+? El canvi del Papa és positiu o negatiu? Sovint no tot és qüestió de blancs i negres, també hi ha grisos entremig. En parlem amb el teòleg Enric Vilà, membre de l'Associació Cristiana de Lesbianes i Gais de Catalunya (ACGIL) i del Fòrum Europeu de Grups cristians LGTBI.

L'autor del quadern de **Cristianisme i Justícia** *'El reconeixement de les persones LGTBIQ+ en*

L'Església explica que el balanç que es fa del document publicat per la Santa Seu és positiu. Ara bé, té "aspectes bons i aspectes a millorar", especifica. Es tracta d'un balanç positiu perquè "és un pas endavant en el camí de la igualtat a l'Església". "Amb aquest document s'amplia la doctrina de les benediccions i, per tant, s'eixampla el camí pastoral", diu Vilà. Remarca que, en aquest canvi pastoral i doctrinal hi veiem l'essència de Francesc: "Ser un Papa pastor que acompanya el poble".

El nou document del Dicasteri per la Doctrina de la Fe suposa un pas qualitatiu i un "incipient reconeixement" del Vaticà cap a les parelles LGTBIQ+. Un pas que no suposa un canvi bruscat en la manera de fer de Francesc, ja que, segons Vilà, és el pontífex que inicia l'etapa de reconeixement del col·lectiu. "Bergoglio va ser el primer a utilitzar el terme *gai*", explica Vilà que, prèviament al reconeixement, defineix dues etapes més en la història de l'Església respecte al col·lectiu LGTBIQ+: la por i la misericòrdia.

Fiducia supplicans també suposa un pas important per salvaguardar l'actuació dels capellans que ja duïen a terme aquest tipus de

benediccions", assegura Vilà. Explica que, abans del document, ell ja havia assistit a diverses **cerimònies en què un capellà beneïa una parella homosexual**. "Ara els capellans poden deixar de fer aquestes celebracions de forma clandestina perquè es poden emparar en un document concret", diu. El teòleg també apunta que, amb el seu escrit, el Dicasteri per la Doctrina de la Fe "deixa màniga ampla" a com s'han de dur a terme aquestes benediccions. Si bé és cert que s'ha parlat molt d'algunes restriccions i condicions que marca la Santa Seu; el fet que no es ritualitzin "deixa la porta oberta a dur a terme aquestes benediccions de moltes maneres i en llibertat".

**"EL DOCUMENT CONTRADIU LA
TEOLOGIA CRISTIANA QUE AFIRMA
LA IGUALTAT DE TOTS ELS CRISTIANS
PEL BATEIG"**

Malgrat tots aquests aspectes positius, Enric Vilà subratlla que també hi ha "coses a millorar" respecte a la nova proposta de la Santa Seu. La més important? La paradoxa que genera el seu escrit. "El pas que suposa el document en

el reconeixement és, alhora, la constatació que el Vaticà tanca el reconeixement del matrimoni homosexual de totes les maneres possibles", destaca. I és que el Dicasteri per la Doctrina de la Fe defineix el matrimoni com "una institució perenne en el llarg del temps".

En aquest sentit, el Vaticà no canvia la doctrina respecte al matrimoni i ho deixa molt clar en tot moment. "No es vol donar marge a confondre el matrimoni entès per l'Església com la unió entre un home i una dona", explica el teòleg. Per aquest motiu, les noves benediccions "per a parelles en situació irregular" han d'estar fora del context litúrgic i no poden ser com seria una celebració habitual de noces. Això provoca que l'escrit només exposi limitacions per "curar-se en salut" i reduir les benediccions a "un senzill recurs pastoral equiparable a actes devocionals".

Tots aquests elements provoquen que, malgrat els intents per reconèixer el col·lectiu, encara es mantinguin "desigualtats estructurals de persones a l'Església". Enric Vilà parla de cristians de primera i de segona. Un fet que contradiu la teologia cristiana que afirma "la igualtat de tots els cristians pel bateig" i que "hauria d'implicar l'igual accés a tots els sagraments".

“EL PAPA ACTUA COM A SENTINELLA DE LA UNITAT DELS CRISTIANS I EVITA LA DIVISIÓ DE DUES REALITATS ECLESIALS”

I amb tots aquests arguments, què pesa més a la balança: els aspectes positius o els que cal millorar? Abans de treure'n conclusions precipitades cal entendre el context en què es dona aquest anunci. L'homosexualitat i les relacions de parella del mateix sexe són, en aquests moments, temes que “polaritzen i tensen l'Església”. Enric Vilà parla de dues sensibilitats diferents: la més conservadora que té rebuig total a canviar el magisteri perquè sosté que l'homosexualitat va en contra la naturalesa i la visió més progressista que creu que cal avançar.

La diversitat d'aquestes visions també està lligada a la dimensió universal de l'Església. “No és el mateix la societat de l'Europa occidental que la de l'Europa de l'est o de l'Àfrica”, explica. Hi ha països amb presència catòlica que encara tenen l'homosexualitat com un delictes punible. I aquestes diferències són les que han provocat reaccions de tota mena davant del

document del Dicasteri per la Doctrina de la Fe. “Alguns bisbes han manifestat que no podrien aplicar aquestes benediccions, però perquè el context en el seu país és molt diferent del nostre”, assegura el membre de l'ACGIL.

Davant d'aquest marc, es pot entendre que el pas del Papa sigui “un canvi modest”. Per a Vilà, les actuacions del Papa “s'han de mirar amb gest de benvolença perquè el perill és de cisma”. “El Papa actua com a sentinella de la unitat dels cristians i evita la divisió de dues realitats eclesials”, afirma. També és important el fet que el canvi es dona després del *responsum* que la Santa Seu va fer el 2021 afirmant, sobre el mateix tema, que “no es beneïa el pecat”. “El Papa va considerar que allò no donava esperança als cristians i que s'havia de revertir”, creu Vilà. Per aquest motiu, el pontífex va canviar el cardenal encarregat del Dicasteri per la Doctrina de la Fe per “un altre de la seva corda”.

Ara bé, Enric Vilà és conscient que malgrat que les actuacions del Papa siguin importants, hi ha unes necessitats personals d'un col·lectiu. Després de la publicació del document, hi ha qui pensa que “és un bon gest i que benvingut sigui” i n'hi ha que pensen que “es queda curt”.

Amb tot, Enric Vilà defensa que la demanda del col·lectiu no només es tracta d'una qüestió de drets i d'igualtat, sinó que “hi ha raons bíbliques, teològiques i ètiques per sostenir que el matrimoni dins l'Església catòlica entre persones del mateix sexe és possible”.

“Els temps de l'Església són molt lents”

I doncs, veurem algun dia a parelles homosexuals casar-se per l'Església? Enric Vilà creu que aquest canvi és “factible, però molt llunyà alhora”. Ho compara amb l'esclavatge, que l'Església catòlica no va abolir fins al segle XIX. “Es justificava des d'un punt teològic i bíblic simplement perquè Jesús mai va parlar en contra de l'esclavitud”, explica. En aquest sentit, el món avança i, segons Vilà, també ho fa l'Església, però a poc a poc: “Es necessita un diàleg i un procés i els temps de l'Església són molt lents”. Un procés que tampoc no es resoldrà, segons Vilà, amb el Sínode de bisbes que clourà aquest setembre. “Poder beneir parelles homosexuals és el que ha donat de si aquest papat, però no veurem un pas tan gran amb Francesc i probablement tampoc amb el pròxim papat”, diu Vilà.

Amb què omplés els teus pensaments?

RUTH GIORDANO
A DES DEL DIÀLEG

No em deixa de sorprendre com les persones avui en dia, hem quedat preses de l'excés del soroll mediàtic i de la xarxa informàtica. Diria que aquest volum de "coneixement" ens hauria beneficiat en qualsevol moment de la vida, però no sembla ser així.

Sovint no prenem consciència de quant important és allò que pensem i especialment amb què nodrim els nostres pensaments. De fet, les nostres accions i els nostres sentiments estan basades en els nostres pensaments. Per això, un excés d'informació no implica que ens porti el coneixement necessari per poder fer una bona reflexió davant de les diferents

situacions que ens ofereix la vida. És realment important triar bé amb què estem alimentant la nostra ment.

Cosa que francament, avui en dia no sembla que li preocupi gaire a la majoria de persones. Per una banda, sembla completament normal i necessari està constantment connectats a qualsevol mena d'informació, ja sigui de notícies, tertúlies, música, reportatges, tic tocs, i un llarguíssim etc. Però, per altra banda, sembla que tant soroll d'informació no deixa espai ni per reflexionar ni per triar l'adequada, que si aporta coneixement i que ens pot ser d'ajut en les diferents circumstàncies que vivim.

Sovint en la meua tasca de pastoral o conselleria m'adono d'aquesta realitat, i en fa pensar precisament en què omplim els nostres pensaments?

I en va venir al cap quelcom que havia llegit en el comentari del Salm 68 del Tesoro de David de C. Spurgeon, que ja he citat en altres ocasions, i que deia en la seva introducció, que aquest Salm 68 havia estat cantat pels Hugonots en el 1589 quan defensaven la ciutat de Dieppe, també per Girolamo Savonarola i alguns dels seus companys dominics quan els van portar a la plaça de la Signoria a Florencia per ser condemnats a mort, i també pel poble rus després

que Napoleó es retirés de Moscou. Sens dubte, aquestes persones van triar bé amb què omplir els seus pensaments, per tenir recursos en les situacions més complexes del seu camí.

Per mi la lectura dels Salms segueix sent una font de coneixement, inspiració i reflexió que m'han ajudat a afrontar els moments més complicats de la meua vida.

Menys excés de soroll d'informació i més Salms!

RUTH GIORDANO -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Fotografia: Catedral de Palma de Mallorca
| *Malopez sota llicència C.C.4.0*

El bisbe de Mallorca i els bisbes valencians

JOSEP-MIQUEL BAUSSET
A DEL SANTUARI ESTANT

En la seua homilia, el 31 de desembre passat, amb motiu de la festa de l'Estendard, el bisbe de Mallorca, **Sebastià Taltavull**, va fer una defensa ferma, clara i valenta de la llengua catalana, una actitud que mai no han tingut els bisbes del País Valencià.

I és que davant els atacs a la nostra llengua per part dels partits que formen el govern Balear i també el del País Valencià (ambdós del PP i de Vox), el bisbe Sebastià va dir amb claredat i fermesa, que "la llengua és més que paraules transportables d'un traductor. La llengua és vehicle de vida, és ocasió d'aprenentatge, és trans-

missió de virtuts i de confiança, és riquesa de comunicació". I el bisbe de Mallorca continuava així la seua homilia: "Gràcies a la llengua de la nostra terra, la nostra llengua, hem començat a parlar, a enraonar, a comunicar-nos, a dir, amb l'espontaneïtat que naix del cor, els nostres pensaments, les nostres opinions, a manifestar el que ens és més íntim, com els sentiments i l'amor; i per a nosaltres, també la pregària".

El bisbe Taltavull, reivindicant (i defensant) la llengua catalana, va dir que "un poble sense cultura, no te futur". Per això en la seua homilia, el bisbe Taltavull va parlar de la terra i de la

llengua, “dos aspectes que configuren la identitat mallorquina”, ja que si es renuncia a això, un poble “està destinat a desfer-se, no té futur”. El bisbe Taltavull hi afegia que “hem de trobar el punt d'equilibri, respectant sempre els drets que donaran harmonia a les nostres relacions humanes, integrant el que ens identifica, per transmetre-ho com un valor assumible i enriquidor, fins i tot per al que és diferent”.

Aquell mateix dia, en una llarga entrevista, el bisbe Sebastià, deia que “la defensa de la llengua ara és un punt conflictiu, però hauria d'estar per damunt de les idees polítiques”, ja que “la llengua és un dret humà i no poden haver-hi persones que invaliden això”. El bisbe Sebastià, amb seny i sentit comú, defensava en aquesta entrevista l'acollida “de tots els que no parlen com nosaltres”, però sense que hàgim “de perdre el valor de la nostra identitat”. Per això el bisbe Sebastià hi afegia que la defensa del català “és una qüestió d'actitud i no deixaré de defensar la llengua”.

Com ens agradaria als cristians valencians que els nostres bisbes defensaren la llengua que

compartim amb els catalans i amb mallorquins, de la mateixa manera que ho fa el bisbe Taltavull. I per això mateix, els cristians valencians, menyspreats per la jerarquia del nostre País, veiem com a extraordinari (perquè no s'ha fet mai), el que és normal a totes les diòcesis del món. Per exemple el que em contava fa uns dies Rosa M Peris. Aquesta amiga m'envià un mail, comunicant-me (i alegrant-se per això), que per a aquest 2024, l'arquebisbat de València (no el de Sogorb-Castelló ni el d'Oriola-Alacant), ha publicat, per primera vegada en la història, els Evangelis d'aquest any, en valencià (o català). I això que és normal a totes les diòcesis del món, els valencians ho veiem com una cosa extraordinària. És veritat que és un pas endavant. Un xicotet pas en relació amb el que estàvem acostumats (de menyspreu de la llengua), durant els anys dels arquebisbes **Roca Cabanellas**, **García-Gasco**, **Osoro**, **Cañizares**..... i que encara passa actualment amb els bisbes espanyolistes, **Casimiro López** i **José Ignacio Munilla** a **Sogorb-Castelló** i a **Oriola-Alacant** respectivament. Però els valencians no ens volem acostumar amb unes poques engrunes, sinó que necessitem (com ho tenen tots els pa-

ïsos del món), la litúrgia en la nostra llengua. I és que, per posar un cas que conec, el del meu poble, l'Alcúdia, al País Valencià, de nou misses a la setmana (sense comptar els funerals), només una d'elles és en valencià i a més, en una hora més que intempestiva, els diumenges a les 9 del matí.

I és que a les diòcesis de València, Sogorb-Castelló i Oriola-Alacant, les webs encara estan totalment en castellà i les misses a les parròquies, majoritàriament són en castellà, menyspreant, d'aquesta manera, el valencià. Només l'arquebisbe Benavent publica la carta setmanal també en la nostra llengua a la web de l'arquebisbat, que, com he dit, és totalment en castellà, com si els valencians no tinguérem una llengua pròpia. Fins i tot la revista de l'arquebisbat de València, tot i tindre el seu títol en valencià (Paraula), no hi ha cap més paraula en la nostra llengua, a excepció de la Carta setmanal de l'arquebisbe. Una bona manera de defensar el bilingüisme!

Per això el bisbe Taltavull (del qual haurien d'imitar els bisbes valencians), deia que “la

identitat no són només les paraules; és un estil de vida, una manera de ser i de respirar". I això no ho reconeix el govern balear (ni el valencià), que menysprea el català.

El bisbe Sebastià deia també: "Últimament, això no s'entén molt bé i de vegades és difícil dir", amb relació a la defensa de la llengua, "una paraula en públic, a Mallorca". I és que per defensar el català "m'han increpat i m'han insultat". I el bisbe Taltavull (cosa que haurien de fer els bisbes valencians), hi afegia: "Hem de ser clars i sincers i no anar contra ningú" i, a més, no amagar-se darrere d'una falsa prudència o de pors (com fan els bisbes valencians), ni amb una actitud de menyspreu per la llengua dels cristians que acullen els seus pastors.

El bisbe Taltavull, a l'entrevista al diari Ara, continuava així: "Hi ha qui pensa que si defenses la nostra llengua vas en contra d'ell, i no és així". Per això al bisbe Taltavull li preocupa "l'augment de l'extrema-dreta, perquè és una forma d'exclusió, de dir a les persones que venen, que no les volem". Però ell hi afegia: "Jo he de dir com l'Evangelí: Era foraster i m'acollireu".

Els cristians valencians tenim una sana enveja del bisbe Sebastià Taltavull (que amb valentia sap defensar el català) i també de la majoria dels bisbes de Catalunya (alguns dels quals, valencians), que, amb normalitat, celebren la fe en la nostra llengua, a diferència dels bisbes José Ignacio Munilla i Casimiro López, que tracten els cristians valencians com si les diò-

cesis del País Valencià foren colònies de Castella. Crec que els bisbes valencians que estan a Catalunya, haurien de fer entendre als bisbes del País Valencià la gran importància que té la inculturació a l'Església. Però també és veritat, pel que fa als bisbes del País Valencià, que "no hi ha pitjor sord que aquell que no vol escoltar".

El Concurs de Pessebres lliura els premis omplint la Seu Vella
DL, 15/01/2024 | LA MAÑANA

El projecte Invulnerable, liderat per sor Lucia Caram, celebra la vida en un calendari
DL, 15/01/2024 | REGIÓ 7

Els bisbes i el president de les Canàries traslladen al Papa la seva preocupació per "l'alarmant increment" de la crisi migratòria
DT, 16/01/2024 | LA VANGUARDIA

Recuperen els escuts desapareguts de l'oratori de Sant Miquel a l'Espluga de Francolí
DT, 16/01/2024 | DIARI DE TARRAGONA

Dolors Fernández (Justícia i Pau) afirma que "des de les religions es pot treballar per la pau"
DJ, 18/01/2024 | TVMATARÓ

Solsona es prepara per reivindicar el seu llegat rural per Sant Antoni Abat
DJ, 18/01/2024 | REGIÓ 7

Els pares de l'abat de Montserrat
DJ, 18/01/2024 | ARA

Un canvi urbanístic aplanarà el camí per construir una nova església a Bellavista
DV, 19/01/2024 | EL 9 NOU

32 | LA SETMANA A LES XARXES

Maristes Catalunya
@MaristesCat

La Província L'Hermitage hem participat a l'Assemblea dels Consells provincials de la @maristisme. Han estat 4 dies per a la reflexió, per a la convivència, per al diàleg i per posar l'espiritualitat, la missió i la vida en el centre del nostre dia a dia. #MaristesdeChampagnat

19:48 · 18 de gen. 24 · 202 Visualitzacions

Escola Pia Catalunya
@escolapiacat

Donem el tret de sortida a la IX Assemblea de l'Escola Pia de Catalunya amb la benvinguda del @tagullary, director d'@escolapiamataró i el provincial i president de l'assemblea Jordi Vilà "El nostre talent és a les aules, la nostra raó de ser és l'alumnat."

Escola Pia Mataró i 2 més
9:49 · 18 de gen. 24 · 569 Visualitzacions

Abadia de Montserrat
@montserratinfo

Restaurem les pintures murals del Cambri de la Mare de Déu - Hem iniciat les feines per la restauració de les ... #Montserrat #Notícies #Actualitat abadiamontserrat.cat/cambriilmontser...

10:10 · 16 de gen. 24 · 375 Visualitzacions

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

Quan has d'arribar a un acord amb algú (els teus pares, els teus companys, els teus germans...), el teu objectiu real és l'èxit compartit?

👉 Negociar i arribar a un acord guanyar-guanyar, que beneficia les dues parts, diu molt del teu caràcter i esperit! #avuixdemà #lideratgeS

16:53 · 18 de gen. 24 · 157 Visualitzacions

Jesüites Educació
@JesuitesEdu

👉 Amb aquesta filosofia, ens esforcem per transmetre a l'alumnat que "viure per amor i per als altres" és la clau per a una vida plena i feliç. Les nostres agendes són només una petita mostra de com integrem les @LdeFsj en la nostra tasca educativa. 👉 @educsi_

16:59 · 18 de gen. 24 · 185 Visualitzacions

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

👉 La campanya #CapinfantSenseJoguines de la @fundperetarres ha facilitat que prop de 3.000 infants en situació de vulnerabilitat puguin gaudir de joguines en el marc de les darreres festes nadalenques. #transformaciósocial

peretarres.org
Cerca de 3.000 niños disfrutan de juguetes esta Navidad

16:00 · 18 de gen. 24 · 158 Visualitzacions

Mans Unides Barcelona
@mansunides

👉 Encara no has reservat? 👉 Gaudeix de productes d'aprofitament que han estat descartats del circuit comercial amb els que l'@adaparellada cuinarà al seu restaurant @Semproniana_ per oferir-nos un menú que no deixarà a ningú indiferent. 👉 Escriptu-nos al 686 724 356 i reserva ja!

14:10 · 18 de gen. 24 · 291 Visualitzacions

Vedruna Catalunya Educació
@VedrunaCat

#Experiències! 3 dies de #formació a Vic per a mestres i professors amb trajectòria a les escoles Vedruna. Reflexió i diàleg sobre els orígens, el sentit i l'estil educatiu, el llegat a transmetre, el lideratge que exercim... 👉 #JoaquimadeVedruna #identitat #miradesVedruna

montse barrera i 7 més
9:44 · 18 de gen. 24 · 412 Visualitzacions

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

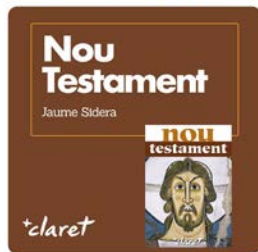
Lliçons d'amor del Papa. Comencem el dia a #Roma pensant en els alumnes del #postgrau #comrel: aviat obrirem inscripcions a @BlanquernaFCRI @uramontlull: Info religiosa, gestió de crisis, xarxes socials i molts (els millors) experts.

7:48 · 18 de gen. 24 · 114 Visualitzacions

Llibreria Claret
@LlibreriaClaret

Recordem a Jaume Sidera i us recomanem 'Nou Testament' 🌟. Una versió directa de l'original grec. Troba'l a la secció de Recomanacions del nostre web: claret.cat/catalog/?c=por...

18:01 · 15 de gen. 24 · 34 Visualitzacions

La Sagrada Família
@sagradafamilia

CAT La Sagrada Família ha rebut 4.707.641 visitants el 2023 + informació: tinyurl.com/ybjec8e2

12:59 · 17 de gen. 24 · 2.261 Visualitzacions

Hospital Sant Joan de Déu Barc...
@SJDbarcelona_ca

L'@SJDbarcelona.es coordina un projecte europeu per millorar l'atenció paliativa.

🌐 El consorci @palliakid format per 10 països té l'objectiu de donar accés a l'atenció paliativa a infants que es troben situacions de malaltia avançada.

sjdhospitalbarcelona.org
L'Hospital Sant Joan de Déu coordinarà un projecte europeu per millorar l'atenció pal...

12:50 · 18 de gen. 24 · 499 Visualitzacions

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Direcció: Glòria Barrete Vélez. **Redacció:** Roger Vilaclara, Anna Guimerà, Aina Argueta i Jordi Llisteri. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, Valentina Laferrara, Xavier Momba, Lucía Montobbio, Laura Mor, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat. **Publicitat:** Miquel Codolar | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Carles Duarte (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Víctor Cullell, Núria Iceta, Oriol Llop, Manuel Manonelles, M. Mercè Sardà, Noemí Ubach i Anna Vilà.

Amb el patrocini de

Amb la col·laboració de

Formem part de

Auditat per:

Amb el suport de:

